

[Hagen Hagensen]

øjeblikket lade ligge, men naturligt se på senere.

Hr. Bernhard Baunsgaard kom igen ind på spørgsmålet om, hvad der skete i 1901. Det var for resten ingen statsminister, det var en konseilspræsident dengang, men lad det nu være. Forholdet var det, at der var valg i 1901, og at der ikke var nogen konseilspræsident, der blev afsat. Nej, der var efter et valg en ganske, som det er nu, almindelig udpegning af en anden, der så blev konseilspræsident.

Hr. Bernhard Baunsgaard slår om sig med, at det vedrører parlamentarisme. Ja men gør det nu også det? Hvad forstår man ved det? Jeg slog det op i går hjemme og tog nu det leksikon, der står herhenne, Nordisk Konversationsleksikon, hvor man på side 466 om dette begreb siger, at det er en regeringsform, hvor regeringen skal udgå fra det parti eller de samlede partigrupper, som har flertallet i parlamentet. Det har vi i vores grundlov af 1953 knæsat på den måde, at der ikke må være et flertal imod den regering, der præsenterer sig i tinget. Det vil altså sige, at man skal udtrykke mistillid til en minister. Men det har intet med parlamentarismen som begreb at gøre.

Jeg synes nok, at vi skal holde tingene nogenlunde ude fra hinanden, og det vil jeg da prøve på at gøre og i øvrigt henholde mig til de bemærkninger, jeg gjorde før.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil allerførst sige, at når man nu drager historiske paralleller ind i billedet, så føler man det måske lidt for vidt. Jeg kan ikke nære mig for en lille sidebemærkning om, at det var jo tider dengang, hvor titlen ikke var »statsminister«, men derimod »konseilspræsident«. Men lad mig sige med det samme, at vi ønsker hverken det formelle eller det reelle i det genindført.

Mit svar til justitsministeren på spørgsmålet om, hvorfor socialdemokratiet har stillet det ændringsforslag, vi har stillet, nemlig forslaget om, at tilsynet med indvandrere og administrationen af indvandrersager flyttes til en civil myndighed, er, at vi først og fremmest har gjort det, fordi vi mener, at de fleste sager vedrørende indvandrere rent faktisk er civile og derfor hører hjemme under et

ministerium, der beskæftiger sig med civile anliggender.

For det andet vil jeg gerne sige, at det i høj grad har noget med psykologi at gøre. Jeg behøver ikke at rippe op i, hvorledes man nu engang, enten man kan lide det eller ikke lide det, reagerer. Det er der sagt så meget om, og derfor tror jeg, at der er psykologisk fornuft i at imødekomme det synspunkt, socialdemokratiet har markeret.

Man fremstiller det, som om socialdemokratiet bare kunne have gjort det. Ja, det kunne vi. Vi har faktisk været langt inde i disse overvejelser, medens vi var i regering. Vi havde ikke afsluttet disse overvejelser, men vi havde jo et programpunkt – som justitsministeren var så venlig at nævne – der sagde, at vi skulle arbejde os frem til en sådan løsning. Vi har altså været langt fremme med det, og før eller senere ville vi have foreslået noget, der går i den retning og løser dette bl. a. psykologiske problem. Vi har altså gerne villet markere så tydeligt som muligt, at der sker en flytning til indenrigsministeriet, og har altså gjort det i form af et ændringsforslag.

Jeg vil gerne understrege over for justitsministeren og dermed over for regeringen, at det naturligvis ikke via dette er vores hensigt at prøve på at mase et helt nyt princip igennem. Vi er naturligvis også opmærksomme på statsministerens rettigheder i henhold til grundloven og vil hverken principielt eller reelt bestride dem, men på den anden side har vi altså det stærke ønske på dette område, at man bøjer sig for det, et flertal i folketinget giver udtryk for.

Jeg vil også sige til justitsministeren, at der ser ud til at være et betydeligt, måske endda et meget stort, parlamentarisk problem i det, vi har foreslået, og det får mig til at understrege endnu en gang – hvad jeg også tror er sagt af vores ordfører – at vi er villige til at drøfte sagen godt igennem imellem anden og tredje behandling. Det må vel være muligt at finde en løsning, der på en klar måde imødekommer synspunktet hos et flertal i folketinget. Vi beder altså om, at man mellem anden og tredje behandling prøver på at være fleksibel fra regeringens side og prøver på at finde en løsning.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):